

АНА АХМАТОВА

ВЕЧЕР

Превод: Иван Николов

chitanka.info

*La fleur des vignes pousse
et j'ai vingt ans ce soir.*

Andre
Theuriet^[1]

СЕГА СЕ МОЛЯ НА ЛЪЧА...

*Сега се моля на лъча —
той блед и слаб снове.
И днес от сутринта мълча,
сърцето ми — на две.
На моя умивалник стар
позеленя медта.
Но там лъчът разпалва жар
и весели света.
Невинен и обикновен,
витае в глух покой,
но в този дом опустошен
той златен празник е за мен,
утеха ми е той.*

1909

---

[1] „Лозата цъфти и аз съм на двадесет години тая вечер.“ —
Андре Терие. ↑

ДВЕ СТИХОТВОРЕНИЯ

1.

*Опали дъхът ми горещ
възглавката пак.
Ето и втората свещ
гасне и гарванов грак
все по-високо звучи.
Тая нощ не помислих за сън
и не затворих очи...
Изад бялата щора отвън
изгревът вече личи.
Здравей!*

2.

*Виждам: същия си ти,
същите очи и глуми,
като някога почти.
Пада слънчев лъч срещу ми,
дълго в стаята трепти...
Дъх на лилии дъхти
и не глъхнат твоите думи.*

1909

ЧЕТЕЙКИ „ХАМЛЕТ“

1.

*Зад широките гробища бляскаше вир
и димяха пустинни земи...
Ти ми каза: „Какво пък, иди в манастир
или някой глупак си вземи...“
Само принцове казват такива неща,
но речта му ще помня докрай —
нека пада по моето рамо в нощта,
както мантия от горностай.*

2.

*Грешни мисли ме смутиха,
проговорих: „Ти...“
Озари усмивка тиха
милите черти.
Плам в очите ми безспир се
пали и гори...
Любя те, като четирсет
ласкави сестри.*

1909

И КОГАТО СЕ ПРОКЛЕХМЕ ДВАМА...

*И когато се проклехме двама
в накалената до бяло страст,
още не разбирахме, че няма
свят — широк за двама като нас,
че измъчва яростният спомен,
че не знаят силите покой
и витае в нощите бездомен
вопълът: къде си, мили мой?
А когато задими отново
син тамян и хорът проечи,
вглеждат се в душата ми сурово
твоите неизбежни две очи.*

1909

ПЪРВО ЗАВЕЩАНИЕ

*И пак звучат камбани над положен
върху земята бял саван от сняг,
духът ми е смутен и разтревожен
от скуката на Царско село пак.
Безмълвие и пустош ме приема,
дошъл е сякаш краят на света.
Като изчерпана навеки тема
дворецът дреме в смъртна самота.*

1910

ЛЮБОВ

*Ту змийка, преплетена зло,
сега ми предрича сполука,
ту гълъбка с бяло крило
отвън на прозореца гука,*

*привиди се в скрежа ли мек,
в съня ли дълбок на шибоя.
Но с нея забравя човек
утеха и радост какво е.*

*Тя шепне с молитвен копнеж,
ридае в звънтеж на соната.
И страшно е, щом я съзреш
в усмивка съвсем непозната.*

1911

ТАМ МРАМОРНИЯТ ДВОЙНИК МОЙ...

*... Там мраморният двойник мой
е сринат и лежи под клена,
огледан в езерен покой
и вслушан в шумата зелена.*

*И дъжд отмива просветлен
едва зараслата му рана...
Почакай, каменен, студен,
аз също мраморна ще стана.*

1911

СМУГЪЛ ЮНОША В ТАЗИ АЛЕЯ...

*Смугъл юноша в тази алея
е вървял и тъгувал тук
и столетия аз лелея
отзвучал под краката му звук.*

*Зад бодлива смърчова лапка
дремат пънове отстрани...
Тук лежеше триъгълна шапка
и раздърпан том от Парни.*

1911

МОМЧЕТО, ДЕТО С ТЪНКА СВИРКА СВИРИ...

*Момчето, дете с тънка свирка свири,
момичето с венеца бял в ръка
и двете скръстени в гората дири,
далечната в полето светлинка —*

*аз всичко виждам, помня и любовно
ще съхраня до сетния си час.
Едничко нещо свято и съдбовно
не бих желала да си спомням аз.*

*Без мъдрост мога и без сила мога.
О, нека само огънят пламти!
Крилат ли е, безкрил ли — знам, че бога
на любовта не ще ме посети.*

1911

САМО СПЛЕТОХ РЪЦЕ ПОД ВОАЛА...

*Само сплетох ръце под воала...
„А защо ти си бледна сега?“
— За това, че душата си дала,
упоих го с горчива тъга.*

*Ще забравя ли? Хлопна вратата
и уста изкриви като в сън...
Недопряла дори перилата,
аз изтичах след него навън.*

*И задъхана викнах му: „Вече
само в гроба глава ще сведа.“
Позасмя се спокойно и рече:
„Духа вятър, не стой на студа.“*

1911

СПОМЕН ЗА СЛЪНЦЕ В СЪРЦЕТО СЛАБЕЕ...

*Спомен за слънце в сърцето слабее.
Вехне трева.
Сняг подранил е и вятър го вее
едва-едва.*

*В тесни канали водата зловещо
стине без звук.
Всичко е свършено, чакаш ли нещо
някога тук?*

*Стеле се в празно небе разпростряна
ива една.
Все пак добре е, че няма да стана
ваша жена.*

*Спомен за слънце в сърцето слабее.
Сън? Или мрак?
Тази нощ сигурно вън ще навее
първия сняг.*

1911

ПОДОБНО БЕЛКА БЕШЕ ПОЛЕТЯЛО...

*Подобно белка беше полетяло
високо облаче с прозрачна сянка.
Той каза: „Жал ми е, че вашето тяло
ще се стопи през март — като Снежанка!“*

*Присвих в маншона пръсти затвърдели
и се отдръпнах сепната и смутна.
О, как ще върна кратките недели
на любовта му лека и минутна!*

*Не храня горест, нито мъст гореща
и нека ме затрупа бяла зима.
По Коледа мечтах за тая среща.
Бях в януари негова любима.*

1911

НЕ ПОЗНАХМЕ СЪПРИЧАСТИЕ...

*Не познахме съпричастие,
дето искаш, там иди.
Който е свободен, щастие
го очаква от преди.*

*Но сълза не съм изплакала,
моя дял е крут и твърд.
И от теб целувки чакала,
нека ме целуне смърт.*

*Мъката на много зими е
преживяна, не тежи.
Но защо, сравнен с любимия,
ти си по-добър, кажи?*

1911

ТЪМНАТА ТЕРАСА...

*Тъмната тераса
и в дървото — птица...
А на мойта маса —
мъжка ръкавица.*

*Лампите са жълти.
Нощем шум витае.
И не си дошъл ти,
а защо — не зная.*

*Утре чакам ясно
слънце златокъдро.
Всичко е прекрасно
и сърцето — мъдро.*

*Глъхне в самотата
от боязън смътна...
Четох, че душата
уж била безсмъртна.*

1911

ПЕСЕН ЗА СЕТНАТА СРЕЩА

*Студ гърдите ми стегна тогава,
но пристъпих с послушни крака.
И за миг ръкавицата лява
съм облякла на лява ръка.*

*Стъпалата ме хвърлиха в трепет,
а пък знаех, че те са три!
Изад кленове есенен шепот
ме повика: „С мене умри!*

*От превратните и унили
мои дни се погубих съвсем.“
Отговорих му: „Мили, мили!
И аз също. Нека умрем...“*

*Туй е песен за срещата сетна.
Аз погледнах към тъмния дом.
Равнодушно в прозореца светна
жълта свещ и замря мълчешком.*

1911

С ТЪНКА СЛАМКА МИ ПИЕШ ДУШАТА...

*С тънка сламка ми пиеш душата.
Знам вкуса ѝ горчив и безцелен.
За молбите не търся отплата.
О, покой мой многонеделен.*

*Като свършиш, кажи ми. И нека
на душата ми туй да е краят.
Аз ще тръгна по близка пътека
да погледам деца как играят.*

*Как цъфти над плетища череша
и подвикват зидарите дружно.
Ти любовник ли, брат ли ми беше,
аз не помня — и то е ненужно.*

*Как е светло и как безприютно,
уморена вървя, скръбнолица...
И мълчат минувачите смутно:
вярно, тя е от вчера вдовица.*

1911

ВИНАГИ СЕ ЧУВСТВАМ ВЕСЕЛА...

*Винаги се чувствам весела
с теб, лъжеца и фантаста.
Ранна есен е развесила
жълти флагове по бряста.*

*Бродим в краища притихнали
и ни мъчи разкаяние,
но защо сме се усмихнали
в гороко някакво страдание?*

*Не потърсихме идилия,
нито безметежно щастие...
Винаги към тебе, милия,
ще изпитвам съпричастие.*

1911

ДИША ЗНОЙНАТА ПРИРОДА...

*Диша знойната природа,
слънцето ме парна зло
и стои над мене свода
като синкаво стъкло*

*и тревата е готова
остър дъх да разнесе.
По корицата елхова
тича мравешко шосе.*

*Езерата са бездънни
и е лек живота пак...
Кой ли ще ми се присъни
в шарения мой хамак?*

1911

НАПИСАХ ТАКИВА СЛОВА...

*Написах такива слова,
които да кажа, не смея.
Главата ми болка скова
и тялото странно немее.*

*Свирка обажда се пак,
тлее в сърцето загадка,
тъне под ситния сняг
стара крокетна площадка.*

*Скъсай над мен, листопад!
Мисли, помръквайте вече!
Който е весел и млад,
няма защо да му преча.*

*Прошка реших да ви дам
зарад шегата нелека...
Утре ще дойдете сам
с първата снежна пътека.*

*Дъхави свещи навред
ще ни запалят и в този
миг ще получим букет
оранжерийни рози.*

1911

С КОЖЕНИЯ БИЧ ЯДОСАНО...

*С кожения бич ядосано
бие ме мъжът ми лош.
Зад прозорчето белосано
аз те чакам цяла нощ.*

*Вече съмва. И над стряхата
струйка синкав дим трепти.
Мен, затворницата, плахата,
с ласка не споходи ти.*

*Зла съдба, като пиявица,
ме измъчва дълги дни.
Русокоса ли красавица
или смугла те плени?*

*Чувство гъмно, несподеляно
накипява и горчи,
а в леглото ми застелено
падат утринни лъчи.*

1911

ПЕСНИЧКА

*Песничка любовна пея в утринния час
и се каня да поля лободата аз.
А пък виж, че скубя всяко стръкче от пръстта.
И девойче босокрако плаче край плета.*

*Как е страшен всеки вопъл на бедата зла
и разпръскват мирис топъл мъртвите стъбла.
Вместо хляб очаквам камък за награда аз.
А небето диша пламък нес мене твоя глас.*

1911

ЕТО МЕ И ТУК, БЕЗДЕЛНИЦА...

*Ето ме и тук, безделница,
заскучала дважд и трижд!
Над оврага дреме мелница.
Можеш век да помълчиш.*

*Над изсъхнал повет носена,
пак пчелица затрептя
и русалка омагьосана
викам, но не идва тя.*

*Цели в тиня са тревистите
брегове и сънно-строг
през трептенето на листите
месецът подава рог.*

*Упоена и пречистена,
взира се околоръст.
И готова съм наистина
пак да стана родна пръст.*

1911

В БЯЛАТА НОЩ

*Будувам и отключена
е моята врата,
на бдения приучена,
не мигнах през нощта.*

*Да гасне залез трепетен
зад хвойновия храст
и глас да чувам шепотен,
подобно твоя глас.*

*И пила скръб намерена,
да падам в ад и мрак!
Отдавна бях уверена,
че ще се върнеш пак.*

1911

КЪМ МУЗАТА

*Вгледа се в мене — случайно ли? Не —
с поглед и ясен, и ярък.
Пръстена златен от пръста ми сне —
пролетен първи подарък.*

*Музо! Щастливи са всички край мен,
чакат ги радости нови...
Нека да легна под камък студен,
само не искам окови.*

*На маргаритката нежния цвят
късам и тръпно гадая.
Мъка любовна на божия свят
всеки веднъж ще познае.*

*Свещ до зори ми светука едвам,
мойто сърце не тъгува,
ала не искам, не искам да знам
кой със коя се целува.*

*Сутрин в стъклата да беше поне
взорът ми ясен и ярък...
Тихо отвърщам: „Тя ми отне
божи подарък.“*

1911

СИВООКИЯТ КРАЛ

*Слава на теб, безизходна печал!
Вчера умря сивоокия крал.*

*Есенна вечер пламтеше отвън,
каза мъжът ми почти като в сън:*

*„Знаеш, от лов го донесли на гръб,
ничком бил паднал под стария дъб.*

*Жалко, кралицата зло сполетя.
Само за нощ посивяла е тя.“*

*Взе от камината вехта лула,
седна над своите нощни дела.*

*Щерката будя и както личи,
тя е със същите сиви очи.*

*А зад прозореца шепнат листа:
„Няма го краля ти вече в света...“*

1910

РИБАР

Голи лакти и такива
сини като лед очи.
И загара ти отива,
и катранен дъх горчи.

И якá раздипля шарки,
вейната на шир и длъж.
И смутените рибарки
ще въздъхнат изведнъж.

Даже крехкото момиче,
взело връзка риба пак,
всяка вечер смутно тича
покрай пясъчния бряг.

Бледи бузи, тънки пръсти
и очи — като в мъгла,
щипят раците чевръсти
босите му ходила.

То дори не ги усеща
и не ги лови по път.
Бие само кръв гореща
в наранената му гръд.

1911

ПО НОВОЛУНИЕ ПОТЕГЛИ...

*По новолуние потегли
другарят ми и, значи — край!
Присмя се „Циркаджийка! Негли
ще доживееш ти до май?“*

*И както само брат се праща,
изпратих го на дълъг път,
не зная колко нови плаща
ще могат да го заменят.*

*И нека в друми каменисти
пребъде болката у мен...
Пантофките ми пак са чисти,
чадърът ми е пак червен!*

*Гърми оркестър и не може
да има в празника тъга.
Но зная аз, че пета ложа
е вече празна отсега!*

1911

МЪГЛА СЕ СПУСНА НАД ПЪТЕКАТА...

На Вера Ивановна-Шварсалон

*Мъгла се спусна над пътеката,
пронизаха те сноп лъчи.
И аз запомних само меката
усмивка в твоите очи.*

*Неявната ти скръб с вълнение
усещам близка и сега,
ти знаеш моите съмнения
и мойта тровеща душа.*

*Деня, във който беше срещната,
за вярна дружба ни сплоти.
Че мен, суетната и грешната,
не ще упрекнеш само ти.*

1912

Издание:

Ана Ахматова. Избрана лирика. Издателство „Народна култура“,
1974

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.